

(1943 -)

VAHYEDDİN KÜFREVİ

1943'de Ağrı/Patnos'a bağlı Demirören Köyü'nde dünyaya geldi. Bediüzzaman'ın, "en son dersimi aldığım" dediği Mehmet Küfrevî Hazretleri'nin torununun oğludur.

Aslı Bitlis ve Siirt'e dayanır. 1976 senesinden bu tarafa Antalya'da ikamet etmektedir.

Mehdilik konusunda sahih hadis-i şerifleri şerh ederek, uzun çalışmalar sonunda bir eser hazırlamıştır.

Ancak Mehdilikle alakalı, Risale-i Nur'un ince ölçüleri ve belli bir üslubu vardır. Yanlış anlaşılmasın için biz, Üstad Hazretleri'nin Osmanlıca el yazması Emirdağ Lâhikası'nda bulunan, mühim bir mektubu hatıraların sonuna ilave ettik. Bu mektubun satır aralarında isteyen aradığını bulabilir. Mehdilikle alakalı ölçüler ve ipuçları orada ve daha başka mektuplarda vardır. Hatıralar kendisine tashih ettirilmiştir.

Vahyeddin ağabeyin hatıralarını sağlıklı bir şekilde anlayıp değerlendirmek için öncelikle dedeleri olan Muhammed Küfrevî Hazretleri hakkında kısa bilgi sahibi olmak gerekir.

Şeyh Mehmed Küfrevî Hazretleri

Vahyeddin Küfrevî'nin büyük dedesi, Şeyh Mehmed Küfrevî Hazretleri 1775 yılında Siirt'e bağlı Küfre Köyü'nde dünyaya geldi. Daha sonra Küfre'den Bitlis'e gelerek Kızılmescit Mahallesi'ne yerleşti. Şeyh Mehmed Küfrevî çevresinde; kemâlat, fazilet ve ilme olan derin vukufiyeti ile tanınmıştır. Zamanla şöhreti bütün Osmanlı topraklarında yayılır. Öyle ki, 1898'te yüz yirmi üç yaşlarında iken vefat ettiği zaman, türbesinin yapım işleriyle bizzat Sultan Abdülhamit Han ilgilenmiştir. Kızıl Mescit Mahallesi'nde bulunan türbesinin planı Sultanın emriyle İtalyan Mimar Anberto'ya çizdirilmiştir.

Küfrevî Hazretleri'nin ismi Risale-i Nur'da da geçer. Buradan anlaşılacağı gibi Bediüzzaman Hazretleri'nin Muhammed Küfrevî Hazretleri'yle mânevî rabitası hep devam etmiştir. Zira Üstad Hazretleri Barla Lâhikası'nda yer alan Hulûsi Bey'e yazdığı bir mektubunda: "Silsile-i ilmiyede bana en son ve en mübarek dersi veren ve haddimden çok ziyade şefkatini gösteren, Hazret-i Şeyh Muhammedü'l-Küfrevî'nin (k.s.) hulefâsından Alvarlı Hoca Muhammed Efendiye ve ihvanlarına çok selâm ve arz-ı hürmet ederim..." şeklinde gençlik ve talebelik yıllarında son dersini Muhammed Küfrevî Hazretlerinden aldığını ifade etmektedir.

Üstad'ımızın son hocası Küfrevî Hazretlerinin ismi, Tarihçe-i Hayat' ta da şu şekilde geçmektedir:

"Bir gün Bitlis meşâyihinden Şeyh Mehmed Küfrevî Hazretlerinin kendilerine beddua ettiğini birisi yalandan söyler. Bunun üzerine müşarün ileyi ziyarete gider. Şeyh Hazretleri, Molla Said'e iltifat eder, teberrüken bir ders verir. İşte Molla Said'in en son aldığı ders bu olmuştur.

"Bir gece Molla Said, rüyasında Şeyh Mehmed Küfrevî Hazretlerini görür. Kendisine hitaben,

"Molla Said, gel beni ziyaret et, gideceğim" demesi üzerine hemen gider, ziyaret eder. Ve Şeyhin uçup gittiğini görünce uyanır. Saate bakar, saat gecenin yedisidir. Tekrar yatar. Sabahleyin Şeyhin hanesinden matem seslerinin yükseldiğini işitir, oraya gider ve Şeyh Hazretlerinin gece saat yedide¹

¹ O tarihlerde alaturka saat birimi kullanılmaktadır.

vefat ettiğini haber alır. (İnna lillahi ve inna ileyhi raciun. Rahmetullahi aleyhi. Âmin.) Mahzun olarak geriye döner.

“Molla Said Şark’ın büyük ulema ve meşâyihinden olan Seyyid Nur Mehmed, Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî, Şeyh Fehim ve Şeyh Mehmed Küfrevî gibi zevat-ı âliyenin herbirisinden ilim ve irfan hususunda ayrı ayrı derslere nail olduğundan, onları fevkalâde severdi.” (Tarihçe-i Hayat)

Vahyeddin Küfrevî Anlatıyor

İLMÎ İCAZETİMİ, AMCAM KASIM KÜFREVİ HAZRETLERİNDEN ALDIM

Sekiz-dokuz yaşlarında iken merhum pederim Şeyh Abdullah beni Kızılkaya Köyü’nün imamına götürüp teslim etti. O zamanlarda mektep olmadığı için, hocaların yanında Arapça ve Kur’an eğitimi almıyordum. Ben de ilk Arapça ve Kur’an derslerimi orada aldım. Kızılkaya’da üç sene eğitim gördükten sonra, başka köy ve hocalara da gittim. Daha çok ilim ve irfan sahibi olan Molla Zahir gibi meşhur âlimlerden de bir iki sene daha okudum. Daha sonra Molla Abdülbaki Hoca’nın yanında okudum. Halen hayattadır ve doksan yaşlarındadır. En son, amcam Kasım Küfrevî Hazretleri’nin yanında icazet-i ilmiyemi aldım. Allah Rahmet etsin 1992’de vefat etti. On iki ilim denilen; Hadis, Akaid, Mantık, Münazara gibi Bedi’ İlimleri onun yanında okudum.

Sonra dört beş sene kadar köylerde imamlık yaptım. Kırk Elli talebem oldu. Ders veriyordum. Fakat bizim memlekette köylerde hocalara zekât, fitre ve sadaka veriyorlardı. Bu durum benim hoşuma gitmedi. Zira bunu ilmin izzetine uygun görmedim. Bir âlimin, başkasının sadakasına, fitresine, zekâtına elini uzatıp yemesi hoşuma gitmiyordu. Bunun için ben de ticarete başladım. Sekiz on sene içerisinde de iyi bir yere geldim. Sonra Patnos’tan Antalya’ya taşındım. Yaklaşık Otuz senedir Antalya’dayız. Çocuklarla beraber kuyumculukla, fırıncılık gibi bazı ticari işler yanında kendi kitaplarım, Risale-i Nur ve Risale-i Nur hizmetleriyle meşgul oluyorum. Allah bizi iman ve Kur’an hizmetinden ayırmasın.

BEDİÜZZAMAN’I BİR MAKSATLA GÖRMEK İSTEDİK

1960’ın kış aylarıydı. Ocak Şubat gibi... Bir gün Hocam Molla Abdülbaki’nin yanında bulunduğum sıralarda, Patnos’a geldim. Memduh (Haser) isminde bir terzi vardı. Allah rahmet etsin, İzmir’de vefat etti. Onun terzi dükkânında toplanıyorduk. Kamil Beyin oğlu Sabri Ağa da vardı. İri yarı yaklaşık iki metre boyunda birisiydi. Risale-i Nur’da adı geçen Kör Hüseyin Paşa’nın akrabalarındandı. Sürgüne gönderilip af çıktıktan sonra da geri dönmüş Patnos’un bir köyünde ikamet ediyordu. Sabri Ağa sürgünde iken Bediüzzaman Hazretleri’ni görmüş, ona talebe olmuş ve kitaplarını okumuş. Elinde el yazması Asa-yı Musa, Zülfikar, Sirac-ün Nur gibi eserler vardı. Gelip gittikçe her zaman Bediüzzaman Hazretleri’nin Asrın Mehdisi ve İmamı olduğunu anlatıyordu.

Bir gün geldi oturdu yanımıza. Hocalarla hiç barışık değildi. Sürekli tartışır ve kavgacı bir üslup kullanırdı. Fakat Küfrevî Hazretleri’nin müritlerinden olduğu için bana dokunamazdı. “Hayırdır Sabri Ağa, ne olmuş sana?” dedim. “Vallahi Senin hizmetçin olayım. Ben sana karışmıyorum. Ben Küfrevî Hazretleri’ne bir şey diyemem. Ama benim elimde Bediüzzaman Hazretleri’nin Beşinci Şua isimli kitabı var. Kim ona Mehdi demezse, ben onun kâmil imanından şüphe ederim” dedi. “Sen öyle diyorsun ama bizim de elimizde hocalarımızın kitapları var. Hazret-i Mehdi hakkında iki yüz kadar Resulullah’tan rivayet edilmiş hadisler var. Fakat senin dediğin gibi hiçbir tane hadis, onu öyle izah etmiyor. Bu hadislerle baktığın zaman, Bediüzzaman mehdidir diye bir şey yok” dedim.

Dedi ki: “Yok efendim! Öyle değil. Bak mesela, siz hocalar bu hadisleri söylüyorsunuz: “Deccal’ın bir eşeği olacak, ayaklarını kaldırdı mı gözünün gördüğü yere kadar adımını atacak... Bir tarafında Cehennem, diğer tarafında Cennet olacak... Bir eşek bu kadar süratli gidebilir mi? Ve o kadar büyük olabilir mi? Ama bak burada Bediüzzaman nasıl yazmış: “Bu trendir. Başında lokanta var, yeme var içme var. Başka tarafında ateş var, cehennem var. Şu kadar süratle gidiyor...”² “Allah Allah. Bu adam

² Bu mesele Şualar’da şu şekilde geçmektedir: Rivayette var ki: " Deccal çıktığı gün bütün dünya ışıtır ve kırk günde dünyayı gezer ve harikulâde bir eşeği vardır."

Allahu a’lem, bu rivayetler tamamen sahih olmak şartıyla tevilleri şudur: Bu rivayetler mucizâne haber verir ki, “Deccal zamanında vasıta-i muhabere ve seyahat o derece terakki edecek ki, bir hadise bir günde umum dünyada ışıtilecek. Radyo ile bağırır, şark-garp ışıtır ve umum ceridelerinde okunacak. Ve bir adam kırk günde dünyayı devredecek ve yedi kıt’asını ve yetmiş hükümetini görecektir ve gezecek” diye, zuhurundan on asır evvel telgraf, telefon, radyo, şimendifer, tayyareden mucizâne haber verir.

Hem Deccal, deccallık haysiyetiyle değil, belki gayet müstebit bir kral sıfatıyla ışıtilir. Ve gezmesi de her yeri istilâ etmek için değil, belki fitneyi uyandırmak ve insanları baştan çıkarmak içindir. Ve bindiği merkebi ve himarı ise, ya şimendiferdir ki bir kulağı

makul konuşuyor...” dedim. Bir şeyler daha söyledi. Deccalın kuzeyden çıkıp kalkacağını... Birinci gününün bir sene, ikinci gününün bir ay olacağını, Üstad Bediüzzaman'ın Rusya'nın kuzeyine esir gittiğini, orada, kuzeyde, bir günün bir sene kadar uzayıp gittiğini. Daha aşağıya geldikçe ikinci günün bir ay kadar uzadığını... Troçki, Lenin gibilerin varlığını, Deccalın bir tek şahıs olmayacağını, büyük bir zulüm olacağını ve her tarafa kaplayacağını...”³ Uzunca anlattı.

Neyse akşama doğru köye, hocama gittim. “Hocam, ben bugün bir deli adam gördüm. Mehdi Hazretleri Bediüzzaman Hazretleriymiş. Mehdi Van'dan kalkmış haberimiz yok” dedim. “Nasıl?” dedi. “Valla Bediüzzaman'ın kitapları var elinde. Deccalın büyük bir eşeği olacak, büyük zulmü olacak, kuzeyden kalkacak. Sen bunlara ne diyorsun?” dedim. “Olmaz böyle şey. Elimizdeki hadis kitaplarında bir tek böyle şey var mı? Mehdi Mekke'den kalkacak, Seyyid olacak, Bediüzzaman ise Kürt'tür” dedi. Dedim: “Sen de haklısın. Hadis kitaplarında Resulullah, Mehdi benim Ehl-i Beyt'imden olacak diyor. Ama Bediüzzaman Ehl-i Beyt'ten değil. Bu nasıl olabilir?” Biz kendi aramızda böylece konuştuk.

Sabri Ağa bir hafta sonra tekrar geldi. Yanıma oturdu. “Ne yapıyorsunuz?” dedi. “Ne yapalım, sen öyle bir şey ortaya attın ki, bir haftadır, senin münakaşanı yapıyoruz” dedim. “Vallahi kesinlikle ben sana karşı konuşmuyorum, hürmetim sonsuzdur. Fakat gidin görün bana hak verirsiniz. Bediüzzaman mehdidir” tarzında epey bir şeyler daha söyledi.

Akşam yine hocama geldim. Dedim: “Hocam Bediüzzaman Hazretleri kitaplarında diyormuş ki: ‘Ben son dersimi Küfrevî Hazretleri'nden aldım.’ Ben şimdi onu ziyaret edeyim. Bakayım kendisine mehdi alametleri var mıdır? Bir ziyaretle ne olur, bir gidelim.” Dedi: “Valla paramız yoktur. Neyle gideceğiz?” Yanımızda Abdülbaki adında ticaretle meşgul bir komşumuz vardı:

“Valla beni de götürürseniz, sizin paranızı veririm” dedi. “Ne kadar verirsiniz?” dedik.

“Her birinize 200'er lira veririm” dedi. O zamanın şartlarında büyük bir paraydı. Neticede anlaştık ve ziyaret için hazırlıklarımızı yaptık. Çünkü Bediüzzaman'ı bir maksatla ziyaret edip görmek istiyorduk.

ISPARTA, AFYON, EMİRDAĞ... ÜSTAD'I ARIYORUZ

Hocam ve Abdülbaki beyle birlikte Isparta'ya gitmek için, Babya (yeni adı Andaç) Köyü'nden Patnos'a hareket ettik. Bir Austin araba bulduk. Onu Karadenizliler kullanıyordu. Doğrudan Bitlis'e, oradan da Diyarbakır'a geçtik.

Diyarbakır'da Yüzbaşı Mehmet Kayalar'ın ismini verdiler. Emekli olmuş veya ordudan çıkarılmış. Üstad'ın eserlerini okuyor dediler. Gidelim bir ziyaret edelim dedik. Gittik. Üç dört katlı bir bina... Kendisi en üst katta kalıyordu. Diğer katlar ise dersane. Gelen gidenler oluyordu. O gün de Allah'ın hikmeti babası vefat etmiş. İki üç saat önce defnetmişler. Taziye gelenler vardı. Biz de taziye ettik. Kendisine: “Biz Üstad'a ziyarete gidiyoruz” dedik. O da, “Üstad'a selamlarımı söyleyin, ellerinden öpüyorum. Ben de ziyaret etmek istiyordum, fakat peder hasta idi, vefat etti. Zamanım olursa ben de ziyaret etmek istiyorum” dedi. Bize bir iki tane küçük kitaplardan verdi.

Biz kalktık. Diyarbakır'dan Adana'ya, oradan Konya'ya, sonra da Isparta'ya geldik. Üstad'ı ilk defa görecektik. Üstad'ın vefatından iki üç ay öncesiydi. Ben 17 yaşlarındayım. Akşam vakti idi. Bir otele yerleştik. O kadar soğuk vardı ki, inanın bizim memlekette o kadar soğuk yoktu. Sabahleyin kalktık, hani yasak ya, korka korka gidiyoruz. Üstad'ı birisine sormamız lazımdı. Çünkü yerini bilmiyoruz. Sakallı bir hocaya sorduk. “Bunu, çorapçı Mehmed Ağa vardır, ona sorun” dedi. Yerini tarif etti. Ona gittik, nurlu bir kardeşti.

ve bir başı cehennem gibi ateş ocağı, diğer kulağı yalancı cennet gibi güzelce tezyin ve tefriş edilmiş. Düşmanlarını ateşli başına, dostlarını ziyafetli başına gönderir. Veyahut onun eşeği, merkebi, dehşetli bir otomobildir veya tayyaredir veyahut-sükût lâzım! (Şualar)

³ Rivayetlerde var ki: "Deccal'ın birinci günü bir senedir, ikinci günü bir ay, üçüncü günü bir hafta, dördüncü günü bir gündür." Lâ ya'lemul gaybe illallah. Bunun iki tevili vardır:

Birisi: Büyük Deccal'ın kutb-u şimalî dairesinde ve şimal tarafında zuhur edeceğine kinaye ve işaretir. Çünkü kutb-u şimalînin mevkiinde bütün sene, bir gece bir gündüzdür. Bir gün şimendifer ile bu tarafa gelse, yaz mevsiminde bir ay mütemadiyen güneş gurub etmez. Daha bir gün otomobil ile gelse, bir haftada daima güneş görünür. Ben Rusya'daki esaretimde bu mevkiye yakın bulunuyordum. Demek büyük Deccal, şimalden bu tarafa tecavüz edeceğine mu'cizane bir ihbardır.

İkinci tevili ise: Hem büyük Deccal'ın, hem İslâm Deccal'nın üç devre-i istibadları manasında üç eyyam var. "Bir günü; bir devre-i hükümetinde öyle büyük icraat yapar ki, üçyüz sene yapılmaz. İkinci günü, yani ikinci devresi, bir senede otuz senede yapılmayan işleri yaptırır. Üçüncü günü ve devresi, bir senede yaptığı tebdiller on senede yapılmaz. Dördüncü günü ve devresi âdileştir, bir şey yapmaz, yalnız vaziyeti muhafazaya çalışır." diye, gayet yüksek bir belâgatla ümmetine haber vermiş. (Şualar)

Görünüşümüz bir acayıp: Benim başımda bir fotör, bir de kırvat. Hocanın başında da bir kasket vardı. Öteki adamın başı açık, bıyıklan var. Benim de siyah bıyıklarım vardı. Kendime güzel bakıyordum. Ama görünüşümüz bir acayıp. Adam bize baktı şaşırıldı: “Ne istiyorsunuz?” dedi. Dedim, “Biz Ağrı’dan geliyoruz. Allah için Bediüzzaman Hazretleri’ni ziyaret etmek istiyoruz. Bak işte nüfuslarımız (kimlik) inanmazsan bak...” Adamı ikna ettik. “Üstad’ı ancak Afyon’da görebilirsiniz” dedi. İnanmadık baştan, ama başka çaremiz de yoktu. “Orada kime gideceğiz?” dedik. “Orada manifaturacı Hüseyin Selekler var. O biliyor, size yardım eder” dedi.

Bir arabaya bindik, doğru Afyon’a gittik. Akşam üstü, Hüseyin Selekler’in dükkânına vardık. Kısa boylu nur yüzlü genç bir insandı.

“Buyurun kardeşlerim” dedi.

“Valla Üstad’ı ziyarete geldik” dedik. Bize şöyle baktı baktı ve “valla Üstad burada yok” dedi. Bu bizi beğenmedi herhalde diye bir daha ısrar ettik. Yemin etti.

“Üstad Emirdağ’dadır” dedi. İşin içinden çıkamıyorduk. Parayı da bitireceğiz diye korkuyoruz.

Neyse sabahleyin Emirdağ’a gittik. Sorduk birisine. “Üstad, şehrin merkezindedir. Orada dükkânların üzerinde evi vardır. Ona bir oda vermişler. Karakolun nezaretinde daima rasat ediyorlar” dedi. Biz gittik kapıyı çaldık. Birisi çıktı, “buyrun” dedi. “Biz Ağrı’dan geliyoruz, Üstad’ı ziyarete geldik” dedik. Dedi: “Üstad şu anda yok.” Kendi kendimize acayıpleştik birden. “Neredir?” dedik. “Üstad şu yoldan dağa doğru gitti arabayla. Bir iki sat sonra gelebilir” dedi. Biz de dönüp gittik. Karnımızı doyurduk, namazlarımızı kılıp biraz istirahat ettik.

Vahyeddin Küfrevi – Ağrılı Nusred Kocabay

BİR NOKTAYA DOĞRU BAKIYOR SÖYLÜYOR TALEBELER DE YAZIYORLARDI

Öğleden sonra saat iki gibiydi. Bir baktık ki bir kalabalık var. Millet bir taraflara koşuyor. Biz de koştuk, nedir diye. “Bediüzzaman geliyordu. Onun için koşuyorlardı. Başka zaman ziyaretine kimseyi kabul edip, içeriye almıyordu. O an kim ne kadar ziyaret edebilirse. Neyse biz de koştuk. Baktım, talebeleri Üstad’ı kollarında zoraki kalabalığın ortasından alıp içeri götürdüler. Sonra Hocam ve Abdülbaki kardeş kalabalığın içinden çıkageldiler, Hocam elini sakalına attı ve sıvazlayarak: “Allah’a şükür Üstad’ın elini öptük ziyaret ettik” dediler. Bu kelimeyi onlardan işitince birden benim gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Onlara bağırdım dedim ki: “Yahu biz Ağrı’dan, Diyarbakır’dan, Adana’dan, iki üç günlük yoldan geldik. Eğer Üstad bizi çağırmasa, yanına oturtmazsa, elini öptürmezse, dua etmezse; eğer ziyaret bu şekilde ise, ben bu ziyareti kabul etmiyorum ve gidiyorum” dedim. Ve sırtımı çevirdim onlara. İnanın ki on dakika geçmemişti. Ancak kalabalık biraz dağılmıştı.

Bir baktım Üstad’ın evinden birisi çıktı geldi, seslendi: “Ağrı’dan gelenler kimlerdir, gelsinler. Üstad onları çağırıyor” dedi. Biz döndük onunla beraber bahçe duvarından içeri girdik. Evin uzun bir dehlizi vardı. Bizi içeriye aldılar. Bir anda o talebe döndü, bize baktı. “Valla, yalnız Üstad’ın, bu şapka işleri hoşuna gitmiyor” dedi. “Ne yapalım?” dedik. Orada kesilmiş odunlar vardı. Üstüne koydum, yere düştü. Yuvarlak, sert bir fotördü. Yuvarlandı, gitti gitti orada biraz su birikintisi vardı, girdi suyun içine. Dedim: “Söz veriyorum, bir daha seni üzerime almayacağım.”

İçeriye girdik. Baktık Üstad bir karyolanın üstünde duruyor. Altta bir Van kilimi gibi bir şey serilmiş. Başka da bir şey yoktu. Karyolanın etrafında dört-beş talebesi vardı. Elllerinde kâğıt kalem; Üstad bir şeyler söylüyor, onlar yazıyordu. Biz girdik, selam verdik.

Başladık ellerini öpmeye. Ama eli bir geçti mi elimize... Mesela elli sefer; “cup, cup, cup” bırakmıyoruz, yüzümüze sürüyoruz. Üstad bize: “Çok zahmet ettiniz, kitapları okusaydınız. Allah sizden razı olsun. Sizi dünya ve ahiret kardeşi kabul ettim” diyordu.

Üstad'ın etrafındaki talebeler -bilmiyorum şu anda hangileri idi- müdafaaları yazıyorlardı. Üstad'ın tam karşısında Kur'an-ı Kerim asılıydı. Sağına soluna baktım, başka hiç bir kitap yok. Elinde de bir şey yoktu. Üstad, sanki karşısında bir sinema var gibi, tam bir noktaya, Kur'ana doğru bakıyor ve söylüyordu. Söylüyor, söylüyor, söylüyor. Bir an gözleri kapanıyor, duruyordu. Yirmi otuz saniye, bazen bir dakika kadar sonra bir daha gözlerini açıyor, bir daha söylüyordu. Yarım saat kadar Üstad'ı böyle seyrettik. Fakat bir şey konuşamıyorduk.

Müdafaayı bitirdikten sonra dönüp bize baktı. Bize: “Çok zahmet ettiniz, kitapları okusaydınız. Ne varsa Risale-i Nur'da vardır. Bende bir şey yoktur, işte gördünüz. Âcizane bende bir şey yok. Yalnız gelmek isteyenlere de söyleyin, zahmet edip gelmesinler. Kitapları okusunlar, onları kardeş olarak, talebe kabul edeceğim” dedi tekrar. Bizde; “Söyleriz kurban” dedik. Elini tekrar aldık. Öptük, öptük, öptük... Üstad yanındaki talebelere: “Kalkın, kardeşlerimizi yolcu edin, gönderin” dedi.

SİVİL POLİSLER VE KARAKOL

Üstad'ın yanından çıktık. Talebelerden birisi de bizimle geldi. Konya'ya araba bulacak, bizi gönderecek. Yirmi otuz metre uzaklaştık. Baktım iki tane sivil polis, bize doğru geldiler. Kimliklerini gösterdikten sonra, “karakola kadar teşrif edeceksiniz” dediler.

“Biz ne yapmışız?” dedik.

“Kime geldiniz? Nereden geldiniz? Niye geldiniz? İfade vereceksiniz” dediler. Bizi aldılar götürdüler karakola. Talebe orada kaldı. Hocamda bir defter vardı. Memlekette hocalık yapanlara zekât, fitre veriyorlardı ya. İşte onların yazıldığı bir defter... Diyelim bir köyde kırk elli hane vardır.

“Ali oğlu veli şu kadar zekât...” gibi yazılıdır.

“Bu nedir?” dedi polis.

“Efendim bizim köyümüzün cami derneği vardır. Bu, camilerimize verilen yardımlardır. Ben köy imamıyım. “Yok efendim, böyle değil. Sen bu paraları toplamışsın, getirmişsin, Bediüzzaman'a vermişsin. Daha başka bir izahı var mı bunun? Seni mahkemeye göndereceğiz” dedi polis. Baktım hocam böyle titriyor. Onu orada epeyce rahatsız ettiler. Defteri aldılar.

Sonra sıra bana geldi. Benim de üzerimi araştırdılar. Talebeliğime ait bir defter buldular. İçinde gençliğe ait Arapça şiir ve hikâyelerle birlikte bazı notlarım vardı. Defterde yazılı olan Diyarbakırlı Şeyh Ahmed-i Hasi'ye ait mühim bir şiir vardı. Rütbece büyük, manen küçük o şahsa ait idi!

Ve o şahsı tamamıyla izah ediyordu. Karakolun Baş Komiseri çok yaşlı ve eskimez yazıyı bilen bir şahıstı. Defterimizde gördüğü her notu ya bizzat kendisi okuyup kendisi mana veriyor. Veyahut kendisi okuyor, bize mana verdiriyordu. Defteri baştan sonuna kadar yaprak yaprak, çevirip okumaya devam etti. Allah'ın bir inayeti idi ki, sıra o şiire gelince, iki yaprağı birden çeviriverdi, sanki manen o iki yaprak bir elle birbirlerine yapıştırılıp, bir yaprak olmuştu. Bu şekilde araştırmalar bitti, defterimi bana verdiler. Baktım hocam arkada, çok üzüntülü ve mahzundu. İşte o anda Vanlı bir polis geldi. Bize:

“Yahu ne var bunda? Hocayı ziyarete geldik. Borcum, alacağım vardı defter tuttum deyin...” dedi. O şekilde bizi serbest bıraktılar. Neyse karakolda yaklaşık üç, üç buçuk saat kalmıştık.

Karakoldan çıkıp aşağı doğru gelirken, baktık bir tane talebe orada bekliyor. Ceylan olabilir, tam hatırlayamıyorum. Bizi görür görmez: “Gelin, Üstad sizi çağırıyor” dedi. Bize böyle deyince, koşar adımlarla tekrar Üstad'ımızın yanına ziyarete gittik. Sanki hiçbir şey olmamıştı.

KARDEŞİM BANA ÇOK BAKMA, HASTA OLURUM

Geldik Üstad'ımızın yanına. Oturduk, elini öptüdü bize, kaç sefer hem de. Üstad o zaman: “Kardeşlerim sizi çok mu rahatsız ettiler? Üzülmeyin. Siz buraya Allah ve İslamiyet için gelmişsiniz. Her şey Risale-i Nur'da var. En gür sada İslam'ın sadası olacaktır inşaallah. Ben otuz senedir böyle çekiyorum. Hakkımı helal ettim. Siz de üzülmeyin. Allah sizi cennette mükâfatlandıracak” dedi.

Ben de o anda Üstad'ın mehdi olup olmadığını anlamaya çalışıyor, her tarafımı tedkik ediyordum. Baktım öyle de güzel gözleri var ki, ben şimdi kendi gözlerimle o gözlere bakıyorum: Beyaz kısmı çok büyüktü. Ancak beyaz içindeki siyah nokta küçüktü. Hazreti Peygamberin bir hadisinde mehdinin evsafından bir tanesi de odur. “ebdlecül ayneyn” diyor. “Siyahı küçük, beyazı büyük, çok muhavvif, yani korkutucu bir gözü olacak. (Adavetle bakanlara.)” Yani insan böyle bir dehşet alacak. Tabi biz bazı

şeyleri tam bakamıyoruz. Fotoğraflarında bile bellidir. Ben bir gözlerine baktım. Bir de bir hadis-i şerifte: (Vahyeddin Ağabey hadisleri önce Arapça okuyor. Sonra açıklıyordu.) “Rengi esmerdir, eli uzundur. Yani uzun boyludur ve eli uzundur” diyor. Ona da bakıyorum. Bir hadiste de: “Üzerinde bir kuruş kadar siyah bir ben olacak” diyor. Ona da bakıyorum. “Var mı, yok mu?” diye. Ben, o anda Üstad’ın mehdi olup olmadığını bakıp, her tarafını tedkik ederken bir ara sağa döndü, bana baktı: “Kardeşim! Bana çok bakma, hasta olurum!” deyince gözlerim şöyle düştü. Bir daha da Üstad’a bakamadım.

Ziyaret bitişinde kalktığımız zaman Üstad kafalarımızı şöyle bir alıyor, eliyle sıkıyordu. Sonra da “Sizi dünya ve âhiret kardeşi olarak kabul ettim.” dedi. Ben hala o manzarayı hissediyorum. O zaman Şualar ve Lem’alar yeni ciltlenmişti. Kırmızı değil, siyah kaplı idi. Bize yirmi tane Lem’alar, yirmi tane de Şualar verdi. “Bunları götürün, Diyarbakır’da Mehmed Kayalar’a, Urfa’da da Abdullah Yeğine, her birisinden onar tane verin” dedi. Kitapları bir bavula koydular, bize teslim ettiler.

Bizi bir arabaya bindirdiler. Konya’ya kadar geldik. Konya’da trene bindikten yaklaşık bir saat kadar sonra sırt üstü düşmüşüm. Üstad demişti ya: “Bana bakma rahatsız olurum.” Demek ki aslında bana işaret etmişti. Diyarbakır’a kadar bir şey hatırlamıyorum. Ara sıra ağızma su vermişler. Bir şey yememiştim. Aklım var, fakat konuşamıyorum, bir şeyler yapamıyorum, kalkamıyorum, oturamıyorum. Diyarbakır’da tren durdu. Polisler geldi, “bavulda ne var?” diye sordular. O bizimle gelen genç Abdülbaki: “Çocuklarım var. Onlara kitaplar almışım.” dedi. Allah’ın inayetiyle hiç açmadılar. Diyarbakır’da geceyi Abdülbaki’nin teyzesinin evinde geçirdik. Ancak sabahleyin aklım başıma geldi. Oradan memleketimize döndük. Hastalığının sebebinin öğrenmek için kitaplardan araştırma yaptım. Abdülvahab-i Şa’rani’nin Tabakat isimli kitabında, “Evliyullah, amilerin nazarlarından etkilenirler, hasta olurlar, aynı zamanda amiler de onların nazarlarından hasta olurlar” şeklinde bir ifadeye rastladım. O zaman anladım ki daha fazla rahatsız olmamam için Üstad beni ikaz etmişti.

السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Yine tekrar hem bayramınızı, hem Feyzi’lerin ve Nazif ve Halil İbrahim gibi etraftaki kardeşlerimin bayramlarını tebrik ediyoruz. Cenab-ı Hak Risale-i Nur’un tab’ ve intişarıyla bizlere manevî bir bayram daha ihsan eylesin, âmîn.

Saniyen: Meyve ve Hüccetullahi’l-Bâliğa’nın tab’ına dair ne lâzım ise yaparsınız. Yanımdaki Meyve ile Hüccetullahi’l Bâliğa Risalesi’ni Aziz’e göndermek istiyorum. Fakat adresini bilmiyorum. Kardeşimiz Tahirî eğer buraya uğrasa münasiptir. Tâ ki yanımdaki nüshayı beraber alsın, fakat Meyve Risalesi’ni burada yazdırmışım, belki iyi okunmaz. Sizin yazılarınızdan birisi beraber gitsin münasib olur. Onuncu ve Onbirinci Hüccetleri ilâve ettim. Hüsrev’in mektubunda yalnız bir kaç kelimeyi çizdim.

Sâlisen: Hafız Ali’nin gitmesindeki acısını iki pehlivan Feyzi’lerin Risale-i Nur’un hizmetine girmeleri o acıyı izale ediyor. Ahmed Feyzi’nin Hafız Ali hakkındaki mersiyesi Hasan Feyzi’nin parlak mektubuna denk olarak ikisini birkaç ehemmiyetli parçalarla beraber bir cilt içinde dercetmişler

Ahmed Feyzi ve Halil İbrahim’in mektuplarını okudum. Bu iki metin ve kıymettar ve tam sadık kardeşlerim mektuplarında benim şahsıma ziyade ehemmiyet veriyorlar. Bu ehemmiyet, Risale-i Nur’un küllî kıymetine ve serbestiyetine belki ilişir ve o ehemmiyetli kardeşlerimin de benim adı şahsiyetimi bazı hâdiselerle bilmekle ve verdikleri makama hiçbir cihetle lâıyk olmadığımı anlamalarıyla inkisar-ı hayale uğramamak ve Risale-i Nur’daki iştiyaklarına fütur gelmemek için şahsıma ait olan fevkalâde hüsn-ü zanlarımı Risale-i Nur’a çevirseler daha iyidir.

Ben de Halil İbrahim’in parlak sadakatından tezahür eden mektubunu ta’dil edip bana karşı hitabını Risale-i Nur’a çevireceğim, sonra size gönderip Lâhika’ya yazılsın.

Ve çok dikkatli ve Risale-i Nur’un avukatı kardeşimiz Ahmed Feyzi’nin Mehdi hâdisesini Risale-i Nur dairesi içinde çokça medar-ı bahsetmesi ehli dünyanın evhamını tahrike sebep olabilir. Çünkü Mehdi mânasında, bir siyaset dahi bulunuyor diye eskiden beri fikirlerde yerleşmiş. Risale-i Nur bu mes’eleyle halletmiştir.

Ahırzamandaki büyük Mehdi’den evvel çok Mehdiler gelmiş geçmiş diye Risale-i Nur ispat etmiş. Rivayetlerin muhtelif olması bu noktadan ileri geliyor. Bu zaman şahıs zamanı olmadığından, o

ehemmiyetli unvanlar şahıslara verilmez. Hem Risale-i Nur'a da siyaset mânası da taşıyan o unvanı vermemek münasiptir. Müceddidiyet kâfidir.

Gerçi hakikat noktasında Ahirzamandaki gelecek büyük Mehdi siyaseti tam dindar İsevîlere bırakıp yalnız İslâmiyet hakikatlarını isbata, izhara, icraya çalışır. Ve bu nokta-i nazardan Risale-i Nur o zât-ı mübarekin veyahut onun cemaat-ı nuraniyesinin şahs-ı maneviyesinin çok vazifelerinden en ehemmiyetli vazifesi olan hakaik-ı imaniyenin isbat ve neşrini tam yapıyor. Fakat bu evhamlı ve bahaneleri arayan ve herşeyi siyaset noktasında düşünen adamlara karşı bu Mehdi unvanını Risale-i Nur'a vermek, Risale-i Nur'un ihlâs sırrına ve dünyaya tenezzül etmemesine muvafık olmaz.

Evet Risale-i Nur'daki sırr-ı ihlâs, yüzde doksan ihtimaliyle de olsa o makama tâlib olmamaklığımı iktiza ediyor. Çünkü küçük bir memuriyet veyahut zabıt olmak gibi bir makamı düşünen, harekâtını o makama tevcih ediyor. Onu maksad yapıp ona çalışıyor, ihlâsını kaybeder. Uhrevî amellerini ona basamak yapsa, bütün bütün yanlış olur.

İşte böyle kudsî ve parlak bir makamı ve memuriyeti dünyada dahi kendine düşünmek ve gaye-i hayal yapmak, bütün harekâtını hattâ uhrevî amellerini o makama yakıştırmak suretini verdiğinden hakikati ihlâsı bozar.

Eğer öyle bir makam verilse de ihsan-ı ilâhî olur. İnsanın kesb ve ameli ona vesile olamaz ve ekseriyetle bilinmez. Bilinmese daha iyidir.

Ve bilhassa efkâr-ı âmmede siyasetçilik ve hâkimiyet mânası bu Mehdi unvanında bulunduğu ve geçmiş bazı Mehdi-misal Halifeler o gibi hâdiselerin bir mâsadaki ve medarı olmuşlar. Elbette bu zamanda siyasete her şeyi feda eden insanlar nazarına karşı Risale-i Nur mesleğindeki ihlâs, böyle şeyleri aramaz.

Yalnız bu kadar var ki: Şakirdleri tam itimad ve kat'î yakînlerini takviye için harikulade bir surette hem Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsini, hem bazı şakirdlerini, hattâ Tercümanını pek büyük makamlarda bulduklarını itikad edebilirler. Çünkü eskiden beri Üstad'larına karşı ziyade hüsnü zan kabul edilmiş, hattâ "Kur'an'dan ve Hadisten sonra en mühim hüccet-i imaniye, Risale-i Nur'dur" diyebilirler.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua, dualarını rica ediyoruz.

□ الْبَائِدُ □ هُوَ الْبَائِدُ □

Kardeşiniz Said Nursî

(El yazması Emirdağ Lahikası)